

Efter mig syndfloden

De uretfærdige

Næsten hele menneskeheden var - ifølge det gamle testamente - druknet i en oversvømmelse. Et enormt skybrud, som kaldes syndfloden. Det kom over menneskeheden, eftersom der på den tid næsten ikke var nogle retfærdige mennesker tilbage her på jorden. Kun Noa, den gamle gubbe Noach, som vi synger om, og som måske ikke engang var så specielt gammel, da skybruddet skyllede ned over jorden. Noa og hans familie blev skånet, de var nemlig retfærdige, fortælles det, og de fik med sig et følge, som kunne sætte gang i livets fortsatte udvikling på jorden igen. Både mennesker og dyr.

Det var altså en enorm katastrofe, som ramte de uretfærdige. Men det var dog ikke enden! Det ved vi, eftersom regnbuen viste sig på himlen, da regnen endelig hørte op, - i hele sin farvestrålende glans!

Syndfloden som begreb

Syndfloden er et begreb. "Efter mig kommer syndfloden", det kan en konge, en præsident eller en leder undertiden føle sig kaldet til at udbryde. Lov og orden opløses, alt trues af forfald, når magten glider den styrende af hænde. Efter mig kommer syndfloden!

En syndflod i sigte

En syndflod er nu kommet til syne på Martinus Institut. Den er så voldsom, at hele instituttets fremtid står på spil! Værre kan det vel ikke blive? - Hvad er det da for en gigantisk katastrofe, som forekommer så truende? - Jo, det er den ulykke, det vil være, hvis MI ikke i landsretten vinder over det såkaldte "firkløver". Sker dette, venter syndfloden.

Fremtiden er en tænkt forestilling

Hvad er det, som er så skræmmende ved tanken om, at MI ikke vinder over "firkløveret" i landsretten? - Hvad vil der så ske? - Ved nogen det med sikkerhed? - Formodentlig ikke. Men det forhindrer jo ikke, at man kan forestille sig et skrækscenarie. Det er et af menneskets fortrin frem for dyrene, at man kan forestille sig noget, som endnu ikke er indtruffet. På den måde gør man sig parat. Man mobiliserer. Man sætter sig i beredskab.

Naturligvis ønsker man at undgå en katastrofe! Skræmmende fremtidsudsigter aktiverer forsvarsinstinktet, helt automatisk. Hvis man tager fejl med hensyn til, hvad fremtiden bringer, kan man let fatte ukloge beslutninger. Det gjorde "Gubben Noa" ikke, da han besluttede sig for at bygge en ark. Han var vel forberedt, når skybruddet og syndfloden kom.

Behovet for at vide i forvejen

At forsøge at se ind i fremtiden er der en hel gruppe mennesker, som erhvervsmæssigt er beskæftiget med på fuld tid i militæret. Også i forretningsverdenen beskæftiger man sig med det - i jagten på nye markeder og gevinster. Man forsøger hele tiden at tolke, hvad der sker i omverdenen, for at opdage, om der er en mulig trussel på vej, eller hvorfor ikke: en god forretningsmulighed, hvis det er det, man håber på. Man må undertiden være i konstant beredskab for at komme fjenden i forkøbet, eller for at sikre sig, at forretningsplanerne går som planlagt, dvs. med fortjeneste. Militært rustet man sig i luften, til havs og på land

afhængigt af, hvor landområdet ligger, som man skal forsvare. For at få succes på forretningsområdet må man være på tæerne med kapital, spekulationer, nye forretningsidéer, produkter og organisationsplaner, alt sammen for at opnå større og større markedsandele og voksende fortjeneste. Og de kristne verden over spejder mod himlen efter Kristi andet komme! At sove på sin post kan få alvorlige følger.

Virkelige og imaginære trusler

Vores forestillinger om det, "der skal komme", spiller således en rolle. Disse forestillinger har konsekvenser, fører til prioriteringer og beslutninger. Der findes både virkelige og imaginære trusler. Det er ikke altid, syndfloden kommer, således som man troede, den skulle. Hvis den ikke kommer, ville man jo ikke behøve en ark. Men beslutninger, man tidligere har taget, kan - uanset om de onde forudsigelser indtræffer eller ej - påvirke udviklingen negativt i lang tid fremover.

Værste scenarie

Den syndflod, den trussel, som MI ser for sig, er altså risikoen for at tabe i landsretten, hvor man ønsker at besejre sine modstandere med lovens hjælp. Truslen ligger i forestillingen om, at MI, hvis uheldet er ude, måske kan tabe. Det er "det værste scenarie". Det skulle opleves som en katastrofe! Det man tror på, bliver let til sandhed. Vil et totalt kaos virkelig bryde ud, hvis det næsten utænkelige skulle ske, at MI taber retssagen? - Det må vi se nærmere på.

Hvad ville Martinus have gjort?

Vi kan starte med at spørge os selv, hvilket fremtidsscenario Martinus i den situation havde forestillet sig? - Men hvorfor nu også blande Martinus ind i dette? - Det er der flere gode grunde til.

En grund er, at alle handlinger, som foretages i Martinus' navn og med hans mandat, skal være i kontakt med det mandat, rådets *beslutningsret* hviler på. Det er jo Martinus og de kosmiske analyser, som er det "overordnede" og derfor også det, der skal bestemme. Martinus mente nemlig *ikke*, at Martinus Institut skal anlægge retssager. Han frasagde sig retssystemets beskyttelse. Dette er veldokumenteret.

Men MI's nuværende ledelse ser - med et skrækscenarie på nethinden - retssystemet (det jordiske) som den eneste redning fra truende anarki og kaos.

Vi spørger os derfor: Hvad ville Martinus have gjort i den situation? - Venter der virkelig en syndflod, hvis "det værste" indtræffer?

Martinus klarer sig uden retssystemets hjælp

Mon Martinus ville have set det samme skræmmende fremtidsbillede for sig, hvis han havde levet i dag? - I så fald, hvordan kan det så være, at han konsekvent afviste retsforfølgelse og domstolens hjælp? - Vi må altså erkende, at Martinus må have set et andet fremtidigt scenarie for sig, selv om det værste skulle ske. Han mente nemlig, at han udmærket kunne klare sig uden retssystemets hjælp. Men er Martinus nu ikke bare usædvanlig naiv? - Hvad

ser Martinus, som hans disciple ikke ser? - Hvorfor så forskellige opfattelser af "trusselsbilledet"? - Hvem mon klarest ser den bedste vej ind i fremtiden?

Et forsøg på at se det med Martinus' øjne

Martinus tvivlede ikke på, at hans værk ville komme ud i hele verden. Og at mange, helt frivilligt, ville kæmpe for, at oversættelserne blev så gode som muligt. Og at undervisningen på Martinus Center udviklede sig til en skole. Og at man her skulle fokusere udelukkende på det, han selv skrev og intet andet. Og at hans værk ville finde vej ud i hele verden med tiden var Martinus overbevist om vil komme til at ske.

Dette skulle dog ikke ske udelukkende via MI, men også via andre menneskers frivillige indsatser såvel i Danmark som i udlandet. Ja, i virkeligheden skulle det meste ske udenfor MI's begrænsede ansvarsområde. Det private initiativ skulle bygge på *personligt* ansvar og ikke på Martinus Instituts ansvar og kontrol. Martinus Institut skulle ikke vokse sig til at blive en verdensorganisation. Det var Martinus' klare ønske ...

Hvordan undgår man bedst, at MI udvikles til en verdensorganisation?

Intet hindrer bedre etableringen af en verdensorganisation end netop dette, at Martinus Institut *ikke* har retten til at føre retssager. Det kan synes at være en overraskende tanke, at dette også skulle have effekt på idéen om en verdensorganisation! For med det jordiske retssystems hjælp går det nemlig lige nu netop i den retning. Total kontrol!

Formodentlig er der heller intet, som nu bekymrer Martinus Institut mere end dette, at man *ikke* skulle kunne beskytte sine "produkter" med rettens hjælp. Ville det ikke være herligt, hvis overskuddet på bogsalget kunne muliggøre etableringen af flere undervisningslokaler og overnatningsmuligheder for kursister på Martinus Center? - Er det ikke netop bogsalget, som skal gøre dette muligt? - Men er det nu også selve bogsalget, som skaber overskuddet? - Kunne det tænkes, at det snarere er *indholdet* i bøgerne, som skaber overskuddet. For er det ikke indholdet, som genererer alle gavemidlerne?

Når man med Martinus' godkendelse ikke skal benytte sig af tvang og med domstolenes hjælp gennemtvinge sin vilje med hensyn til at styre og kontrollere aktiviteter *uden for* Martinus Instituts eget begrænsede ansvarsområde, så kommer det, som sker på privat initiativ, til at finde sted uden om MI's kontrol.

Hvis det jordiske retssystem ikke skal påberåbes, altså ifølge Martinus, er der kun den mulighed tilbage at skabe gensidig forståelse gennem god vilje. Det var denne vej, Martinus foretrak, og den er naturligvis en meget mere fredelig vej fremad, og den vil skåne Martinus Institut fra endeløse konflikter og dyre advokatregninger.

Men hvad nu, hvis det ikke lykkes at komme overens, selv gennem venlige samtaler? - Ja, selv ikke i det tilfælde ønskede Martinus, at man benyttede sig af domstolene! Men frygten for en forestående syndflod har for øjeblikket taget magten over sindene på Martinus Institut. Er denne frygt virkelig velbegrundet? - Den er nok så forståelig, men den bør naturligvis også analyseres grundigt.

Det værste scenarie!

Lad os tænke tanken, at Martinus Institut mister kontrollen over litteraturen. Hvem som helst kan således trykke og publicere værket - uden indsigelse fra MI.

Bliver Martinus Institut så ikke helt hjælpeløst og vil alt, som herefter sker, ikke ende i ren lovløshed og anarki? - Her er det, vi finder den store frygt! Det vil derfor være relevant at se på, hvad der *ikke* truer Martinus Institut, selv hvis det værst tænkelige scenarie skulle indtræffe. Hvilke aktiviteter trues så, og hvilke trues ikke, uanset udfaldet af retssagen. Kort sagt: Hvad forbliver upåvirket og intakt?

MI kan, sådan som man hidtil har gjort, fortsætte med at udvikle Martinus Center til en skole. Man kan også fortsætte med at udgive værket eller give andre lov til at gøre det. Man kan beskytte værket, så det forbliver helt, som Martinus har skabt det. Man kan også fortsætte med at gøre sit bedste for at oversættelserne bliver i bedst mulig kvalitet, såvidt dette er muligt. Man kan uhindret fortsætte med at udgive Kosmos. Man kan fortsat have copyrighttegnet i alle bøgerne.

Intet af alt dette ændres overhovedet. Disse aktiviteter kan Martinus Institut aldrig miste. Selv om de skulle tabe retssagen.

Et tilsyneladende nederlag

Retten til at anlægge retssager påvirkes således af Martinus' indstilling til retssager. Sådan burde det i hvert fald være. Det er en ret, som Martinus Institut ikke har fået mandat til at benytte sig af. Tabet af denne ret er derfor blot tilsyneladende. Tænker man efter, er de ovenfor nævnte aktiviteter, som Martinus har givet sit råd ansvar for, helt upåvirket. Ingen af disse kan forsvinde eller fortabes. Syndfloden, "det værst tænkelige scenarie", vil ikke drukne alt liv. Noa og hans ledsagere vil overleve, og regnbuen stråler os smilende i møde på den klare himmel, uanset udfaldet af retssagen. Ligegyldigt hvad der sker ...

Følelsen af at miste kontrollen

Det som opleves som en trussel er, at rådet skulle tabe muligheden for at kunne styre og kontrollere aktiviteterne *uden for* dets eget ansvarsområde. Er dette egentlig en trussel? - Det står alle frit for med glæde og inspiration at starte aktiviteter, danne institutter, skoler, undervisning, studiegrupper og oplysningsvirksomhed. Sådanne aktiviteter skal Martinus Institut ikke bestemme over og slet ikke med retssystemets hjælp - hvis Martinus da får lov til at bestemme.

Men bliver MI da ikke, således som rådet sikkert frygter, helt magtesløst og prisgivet gale, lovløse og anarkistiske mennesker? - Nej, selv om det kunne se sådan ud i det lokale juridiske perspektiv, når muligheden for at starte og drive retssager forsvinder. Denne magt har MI jo ikke fået mandat til at benytte sig af. Her står Martinus af. Men på trods af dette vil MI ikke være uden indflydelse! Man kan styre med venlige og hjælpende ord. Man kan arbejde på at opbygge en gensidig tillid. Det vil være i kontakt med ånden i Det Tredie Testamente. Tillid skaber man ikke ved at true med retssager. Martinus "rustede" ikke sine rådsmedlemmer med våben, men med visdom. Det er nemlig her den bedste beskyttelse findes.

Mine erfaringer i forbindelse med oplysningsarbejdet om Det Tredie Testamente har vist, at MI har haft, og fortsat har, store problemer med åbent at vedgå, at Det Tredie Testamente er Talsmanden den hellige ånd, og at det er Kristusmissionens fortsættelse og dermed Bibelens fortsættelse. Man er tilbageholdende med åbent at stille sig i spidsen for Martinus Sag her. Så er det kun godt, at MI ikke har almagten i forhold til udbredelsen af værket. Det er, når alt kommer til alt, dette budskab, man som rådsmedlem skal repræsentere. Martinus Institut læste og forstod ikke "skriften på væggen", da de så den.

Dette kan have en vis betydning, også når det gælder forståelsen af, hvorfor Martinus ikke ønskede at benytte sig af domstolene til at forsvare sig med. Tænk hvis de første kristne havde begyndt med at stille hinanden for domstolene. Du har, Gud hjælpe mig, tilladt dig at berette for andre om Kristus - uden at have fået lov! Er du ikke klar over, at det er os, der ejer ophavsretten? - Før du benytter vores materiale, skal du have vores godkendelse, helst skriftligt! Så ville der næppe have været noget, der hed kristendom i dag, to tusinde år senere. Der er noget, som skurrer fælt her.

Hvad MI ikke behøver at frygte

MI's kerneopgaver er således ikke truet. Uanset udfaldet af retssagen. Truslen mod disse kerneopgaver kan kun komme fra MI selv. Er det ikke det, vi lærer gennem studiet af Det Tredie Testamente? - Vi er selv den første årsag til det, vi oplever. Gælder dette ikke også for MI? - Visionen er jo, at kundskaben om Det Tredie Testamente en dag skal formidles gennem skoler rundt om i verden. Det Tredie Testamente er ikke kommet til verden blot for at blive langtidsparkeret på Martinus Center, men for at blive spredt ud over verden. Budskabet handler om intet mindre end en ny verdenskultur!

Det var meget vigtigt for Martinus at minde sine rådsmedlemmer om, at "I skal huske på, at vi skaber en ny verdenskultur". Det sagde Martinus igen og igen. Men dette skulle naturligvis ikke begrænses til udelukkende at finde sted inden for Martinus Instituts snævre rammer. Hvis det bliver tilfældet, vil der aldrig opstå en verdenskultur, bygget på Det Tredie Testamente. Arbejdet må kunne vokse frit ligesom planterne på marken. Også dette billede er hentet fra Martinus - frit efter hukommelsen.

Endnu engang: Hvad er "det værst tænkelige scenarie"?

Lad os endnu engang forestille os, at det værste sker, og spørg os selv, hvordan dette vil påvirke virksomheden på Martinus Center. Hvordan vil hverdagen se ud inden for MI's eget ansvarsområde? - Hvis aktiviteterne baseret på det frie initiativ øges, så burde det vel gavne også Martinus Center? - Interessen bliver vel ikke mindre, hvis flere opdager Martinus? - Her på Martinus Center mødes mennesker som sædvanlig og går til foredrag og studiegrupper. Mennesker læser og studerer alt det, Martinus har skrevet og bliver oplyst om, ja ligefrem eksperter i Martinus' tænkemåde og moral. De begynder at forstå Det Tredie Testaments budskab, tilgivelsen af alt og alle - alkærligheden. Nye dygtige "lærere" bliver uddannet, som kan hjælpe andre med at oplyse og informere. Skolen "producerer" kundskab og hjælpere, og kundskaben vandrer videre ud i samfundet og spredes. Den forbliver således ikke inden for skolens vægge, de uddannede går deres egne forskellige veje ud i livet. Et kredsløb sættes i gang. Alt dette påvirkes ikke det mindste af retssagens udfald.

Men hvad med litteraturen?

Hvordan bliver det med litteraturen, når man ikke med rettens hjælp må hindre "galninge" i at trykke bøger? - Heller ikke her opstår der nogen hindringer for MI's fortsatte virksomhed! MI kan i ro og mag fortsætte med de opgaver, de har ansvar for. Måske endda lidt kloge af skade? - MI vinder omverdenens tillid for sit seriøse arbejde, og folk vil forstå, at alt, som kommer fra Martinus Institut kan man stole på. Ingen syndflod her heller, når MI udfører sine opgaver ansvarligt.

Hvem får Martinus Instituts penge?

Men hvad så med pengene? - Er det så ikke andre, som vil komme til at tjene penge på Martinus' litteratur, og skulle det ikke være Martinus Institut, som skulle have hele fortjenesten? - Her overskyldes man af syndflodens kaos og anarki, når man helt mister kontrollen. Men denne trussel er ikke en reel trussel. Det skal jeg komme tilbage til. Ingen syndflod her. Lad os igen vende blikket mod Martinus og hans perspektiv.

Hovedformålet med Det Tredie Testamente

Vi spørger os altså, hvad er MI's hovedmission, den absolut vigtigste opgave? - Det er absolut ikke at tjene så mange penge som muligt! Missionen - opgaven - er at sprede åndelig kundskab. Det er hele målet i en nøddeskal. Alt andet er midler til at opnå dette. Kan dette mål virkeliggøres uden penge? - Nej, men hvis penge havde været målet for Martinus, havde alt det, som vi i dag ser, ikke eksisteret. Intet Martinus Center, ingen bygninger, ingen virksomhed overhovedet, ingen Klintsøgård, eftersom købet var vanvittigt økonomisk set, ud fra en normal bedømmelse af, hvad en "god forretning" er.

Martinus fulgte sin egen vej. Han havde ingen penge overhovedet, da han startede sit åndelige arbejde, men alligevel arbejdede han ufortrødent videre. Han måtte låne penge, når nøden var størst, han måtte dele et sæt tøj med Gerner Larsson, når de skulle "optræde", dvs. holde foredrag. Der var ikke penge nok til to sæt tøj. Da Martinus en søndag blev inviteret ud til Bernhard Löw for at tale om det evige verdensbillede, blev han nødt til at blive hjemme, for han havde ikke ti øre til at betale sporvognsbilletten med! Martinus var styret af en eneste ting, nemlig den kosmiske moral.

Målet er altså ikke penge, men oplysning. Hvad er da den klogeste strategi for at realisere det mål? - Det må være, at aldrig fjerne fokus fra moralen! Det er jo det, oplysningen handler om! Alkærlighedsmoralen! Dette sammen med bevarelsen af litteraturen uændret som den foreligger fra Martinus' hånd. Om oplysningens vigtige rolle siger Martinus: "Der hvor uvidenhed fjernes, ophører det såkaldte "onde" med at eksistere". (Fortalen til Livets Bind I). Martinus formulerede det også på denne måde: "Vi er en moral, vi er ikke en forretning". Bøgerne skal gøres tilgængelige billigt muligt.

Økonomien og det private initiativ

Aktiviteterne baseret på det frie initiativ har i virkeligheden udgjort en vældigt økonomisk støtte for MI. Det er sket i oplysningens ånd. Frivillige hjælpere har, med støtte af andre forstående, gjort og gør et stort arbejde. Tænk hvis alt dette arbejde skulle betales efter sædvanlig takst! Dette arbejde har økonomisk set indirekte beriget Martinus Institut med et

beløb på mange millioner, hvis disse indsatser skulle betales efter samfundets normale takst. Denne takst ville gælde, hvis Martinus Institut var en forretningsvirksomhed. Uden betaling - intet arbejde. Det er parolen her! Er MI parat til at betale de frivillige for deres indsats? - MI har rent faktisk den bundne opgave at gøre Martinus' værk tilgængeligt for almenheden og verden. Gaveprincippet og moralen gælder jo altid begge veje. Den kan ikke praktiseres ensidigt i kun den ene retning. Hvad mon gavner MI mest, at fungere som et forretningsforetagende eller at følge gavekulturens vej? -

Takket være de frivilliges indsats har Det Tredie Testamente nået ud til en større offentlighed, gennem udstillinger, avisartikler og foredrag, uden at dette har kostet Martinus Institut en øre. I kølvandet på disse aktiviteter er mange studiegrupper blevet startet forskellige steder i Danmark og Sverige. Og også i Tyskland og England.

Min personlige opfattelse er, at håbet om det store overskud aldrig bliver opfyldt, så længe værket er stort set ukendt i den store verden. Hvis bøgerne var egnede til at blive en vældig kassesucces, en kilde til stor rigdom, ville Martinus ikke have givet afkald på overskud på bogsælget. Informationsarbejdet uden for MI's ansvarsområde har været styret af gaveprincippet, såvel af dem som har udført arbejdet som i forhold til dem, som har modtaget informationen. Billigere kan det ikke blive. Det sker i gavekulturens tegn. Det burde ikke friste til at sagsøge folk. I virkeligheden er dette rent ud sagt skamløst.

Skrækscenariet, endnu en gang!

Lad os igen vende os mod syndfloden! Skyerne tårner sig truende op og nærmer sig hastigt Martinus Institut. De andre STJAL vores *kommende* indtægter fra bogsælget. Disse tab - skal vi huske - er fremdeles tænkte, imaginære foreteelser. De er opstået af såvel ængstelse som håb. Ængstelse for at tabe udsigten til stor indtjening og håb om, at dette imaginære overskud vil blive kæmpestort! Derfor bliver det tænkte tab tilsvarende kæmpestort! Det er endnu kun "fugle på taget". Men ikke desto mindre føler MI sig tvunget til at tage retssystemet til hjælp. Alternativet er kaos og anarki. Vores forestillinger om fremtiden spiller med andre ord en ikke ringe rolle ...

En dårlig forretning

Historisk set har Martinus' litteratur aldrig været nogen god forretning. Men det er ikke forbudt at være optimist!! *Kommende* er derfor skrevet i kursiv. Der sælges ikke mange bøger i dag, heller ikke historisk set. Det er en underskudsforretning. Hvornår vil det ændre sig? - Det står hen i det uvisse. Den dag hvor bogsælget vil bære MI's virksomhed og muliggøre investeringer og virkeliggørelsen af store drømme er ikke inden for synsvidde. Den dag synes fjern. Men man skal naturligvis ikke lade sig bremse af det. Det er derfor, Martinus Institut får gaver, hvilket ikke er noget, forretningsvirksomheder er forvænt med. Når der ikke ligefrem er coronavirus. Send en skilling til Ikea, så vi kan tjene flere penge! Det er ikke sådan, det normalt går til i forretningsverdenen. Så samfundets sædvanlige forretningsmodeller, således som vi kender dem i dag, ville nærmest være en katastrofe for MI. Tænk hvis lysten til at give gaver ophørte, så ville der virkelig være tale om et skrækscenarie. Så kunne man virkelig tale om syndfloden (!!!)

Hvordan neutraliseres usund piratvirksomhed?

Martinus har for længe siden fundet midlet mod denne trussel, et middel som effektivt sætter en stopper for, at gerrige og spekulative mennesker ikke skal have held med at profitere på hans livsværk. Han siger: "Det bliver svært at konkurrere med os", "Vi skal gøre bøgerne tilgængeligt billigst muligt".

Modgiften mod spekulation og gerrighed var at gøre bøgerne billigst muligt. Det er altså det, som "gør det svært at konkurrere med os". At give afkald på overskud er naturligvis den korteste vej til at gøre litteraturen "billigst muligt".

Uanset hvor mange bøger andre *eventuelt* skulle finde på at udgive gratis, kan dette ikke skade Martinus' Sag. Sandsynligvis er det lige modsat! Eller ligefrem et drømmescenarie! Tænk hvis interessen for Det Tredie Testamente skulle nå sådanne højder, at omverdenen begynder at masseproducere Martinus' litteratur. Skulle det virkelig være et skrækscenarie? - Er det ikke snarere det modsatte? - I en sådan situation bliver det vigtigere end nogensinde, at Martinus Institut og Martinus Center fokuserer på sine helt specifikke, vigtige, men klogt begrænsede ansvarsområder. For i den situation vil omverdenen vende opmærksomheden mod Martinus Institut, kilden og oprindelsen til dette fantastiske budskab, som formidles i Det Tredie Testamente. Her vil det være MI's opgave at stå helt fuldt og fast bag "den ægte vare", både når det gælder litteraturen og når det gælder undervisningen. Alt dette kan Martinus Institut aldrig miste kontrollen over, med mindre man selv er skyld i det. Denne mulige trussel ligger altså i MI's egne hænder. Her er der således ingen syndflod i sigte. Med mindre ...

Endnu engang: oplysning er målet ...

Det er som sagt oplysning, som er målet, ikke penge og overskud. Det kan derfor være nyttigt at tænke både en og to gange over, hvad som eventuelt kan ske, og om det skadelige eller nyttige i, at omverdenen pludselig skulle se Det Tredie Testamente som alle tiders spekulationsobjekt og ivrigt på eget initiativ, men uden tilladelse, at sætte gang i trykpresserne og begynde at producere bøger i millionoplag, ja ligefrem at kappes om at gøre det, i konkurrence med Martinus Institut. Også på ulovlig vis!

På mig virker dette fremtidsbillede mere som et drømmescenarie end et skrækscenarie. Helt klart naturligvis ud fra et oplysningsperspektiv. Men også ud fra et økonomisk perspektiv. Vældig mange mennesker må i så fald have fået øjnene op for eksistensen af såvel Det Tredie Testamente som af Martinus Institut. Det vil ikke mindske støtten til MI. Skulle det være en syndflod i anmarch? - Nej!

Det Tredie Testamentes budskab

"Vi skal indpode en ny guddommelig mentalitet i menneskene, det er egentlig den dybeste analyse", sagde Martinus. Han sagde ikke, at dette skulle ske med advokatkontoret Kromann Reumerts hjælp. Med ordet "vi" menes vel rådet og alle interesserede? - Men så må MI's aktiviteter vel også leve op til det mål, såvel i praksis som i teori. Det er en udfordring, en frivilligt påtaget udfordring, men en udfordring man ikke kan frasisige sig, når man samtidig påtager sig at undervise andre i Det Tredie Testamente. Dette gælder ikke mindst, når man påtager sig frivilligt at være medlem af Martinus Instituts råd. At man selv

stræber efter at leve i overensstemmelse med analyserne, er vel det, som motiverer til, at man påtager sig at undervise andre i det. Som rådsmedlem beslutter man ikke på egne vegne, men på Martinus' vegne og efter hans mandat.

"I skal være i mit sted", altså hele tiden i kontakt med Martinus' ånd og moral. Det er udfordringen. Hvis man ræsonnerer denne udfordring væk ved at henvise til, "at vi bruger de hoveder, vi har", har man let kurs i retning af et mål, som fører til konflikt med de kosmiske analyser.

Hvis oplysningsarbejdet ikke fungerer

Det som derimod skulle kunne betegnes som en syndflod er, hvis tilgængeliggørelsen til Det Tredie Testamente ikke lykkes. Så er der for alvor kommet grus i maskineriet! Så er tandhjulene i uorden. Udbredelsen af Det Tredie Testamente lettes naturligvis, hvis så mange som muligt hjælper til. Og det gælder såvel på Martinus' eget institut som andre steder i ind- og udland, hvor alle mulige interesserede gør en indsats. Det fremmer udbredelsen og alle de aktiviteter, som hører ind under MI's eget ansvarsområde. Oplysningsarbejdet hæmmes eller ligefrem skades, hvis det begrænses og monopoliseres.

Mine personlige erfaringer

Hvis MI havde fået lov til at bestemme alene, er det min overbevisning, at man i dag udelukkende havde talt om "Martinus' kosmologi". Denne hjælp i en ny retning er kommet udefra - fra netop "det private initiativ". Det opleves ikke af MI som en hjælp, men det er en anden sag. Denne hjælp er udført trods modstand fra Martinus Instituts side, en modstand som har nærmet sig forfælgelse. Her taler jeg udfra personlige erfaringer.

Martinus Institut beskyttes således bedst ved at handle og leve efter analyserne. Det er den samme beskyttelse, jeg selv og alle andre har. Og ved at afstå fra retsforfølgelse, selv om man føler sig krænkede, og endnu mere, når man faktisk ikke er det, først da styres "skibet" mod roligere farvande. Da styrer man efter det symbol, som vi ser på Det Tredie Testaments forside. Regnbuen viser sig igen på himlen. Ved I, hvad regnbuen på omslaget symboliserer? - Ja, nemlig, Helligånden.

Hvad er det, som skaber økonomisk overskud?

Endnu engang, hvad med pengene? - Udfra det Martinus peger på, så er det ikke selve bogsalget, som vil komme til at skabe økonomisk overskud, eftersom Martinus, som vi har set, frasiger sig overskud i humanitetens og oplysningens navn. Når Martinus ikke ønskede overskud og gevinst for sig selv, mens han levede, hvorfor skulle han så ønske sig det, når han ikke mere er på det fysiske plan? - Ikke desto mindre var han ubekymret og hævdede, at MI ikke kommer til at mangle ressourcer på trods af denne negative indstilling til profit og overskud. Tværtimod, af netop den grund vil MI ikke komme til at lide nød!

Den vigtigste kilde til økonomisk overskud er og har hele tiden været omverdenens interesse og sympati for Martinus og hans mission. Og kernen i missionen er hinsides enhver tvivl dette at "elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv". Det er den højeste videnskab.

Hvorfor er Martinus så ubekymret?

Kan dette muligvis skyldes det modsatte af det, som i dag bekymrer rådet på MI? - Beslutningen om at afstå fra profit og overskud? - Kunne det være, at Martinus så et fremtidsscenario i så enorme dimensioner - hvilket er den indviedes privilegium - som andre ikke formår at se? - Kan man skabe en ny verdenskultur, en ny global verdensimpuls, ved blot at åbne en lille butik i København? - Martinus ser altså det hele i et langt større og mægtigere perspektiv, i såvel tid som i rum. Er det grunden til, at Martinus Institut ikke vil komme til at mangle ressourcer? - Uden at man tager dette med i den fremtidige kalkule, bliver prognoserne meget usikre! Her må man givetvis også selv så det, man vil høste ...

Vi ser altså et eksempel på, hvordan Martinus ser på gaveprincippet muligheder, som for mange er ukendte. Dette princip sikrer velfærd i det lange løb, ikke blot materiel velfærd, men frem for alt gode relationer til medmenneskene - ens næste - selve målet for hele virksomheden. "Det betaler sig at være god" (Martinus). Dette er altså den rigtige og sande kilde til rigdom. En sympati som gives og fås.

Hvor mange mennesker har fået så rigeligt med gaver som Martinus i et helt liv, og hvor mange har som han givet sit liv for andre? - Han vidste - og viste - at det virkeligt "betaler sig" at være god, selv om det ikke var derfor, han var det. Og gaverne fortsætter med at strømme ind, også efter at han har forladt den fysiske verden. Han gav og gav og gjorde ikke andet - hele livet. Martinus viser vejen. Hvordan kan vi så bedst forvalte den tillid?

Bekymringen for pengene!

Heller ikke når det gælder pengene trues Martinus Institut af en syndflod, hvis de følger Martinus' vejledninger. Selv ikke hvis de skulle tabe i landsretten. I stedet for at bekymre sig om pengene skulle man måske i stedet spørge sig selv, hvordan det går med oplysningsarbejdet.

Hovedopgaven! Hvilke metoder vil gavne oplysningsarbejdet bedst?

Hvis oplysningsarbejdet ikke fungerer, falder efterspørgslen efter bøgerne og interessen for analyserne, og konsekvensen bliver, at antallet af gavegivere går ned. Gaver har hele tiden været den primære overlevelseskilde for MI. At blive rig på bogsalg er svært i dag, selv om man er et forretningsgeni. Men som altid: man må så, inden man kan høste. Alt må ske i den rigtige rækkefølge. I øjeblikket lever MI på det, som Martinus har sået, og det fungerer. Men det gør det ikke, hvis man pludselig sår en anden sæd. Sådan er LOVEN. Vil man høste hvede, må man så hvede. Vil man høste gaver, må man også selv give gaver.

At forlade gavekulturen vil have konsekvenser. Det er ikke blot tomme ord. Disse love virker. Man kan ikke på en og samme gang drive forretning over for omverdenen og samtidig opfordre andre til gavegivning. Man står over for et valg. Hvorfor skulle MI ikke også selv gå i spidsen i retning af at udøve gavekultur? - Frygt ikke for pengene, kære venner, se blot på liljerne på marken ...

Slut med "lønudbetalinger" til advokater

Det koster mange penge at ansætte advokater, og det skader MI's Sag. Ingen andre end MI selv kan således hindre sig selv i at virkeliggøre de mål, som de skal forvalte - inden for givne rammer. Syndfloder skabes af de uretfærdige, ikke de retfærdige ...

Det man aldrig har ejet, kan man ikke miste

Hvad vil MI tabe, hvis MI ikke vinder i landsretten? - Det enkle svar er, at MI ikke taber noget som helst! Ikke noget af det, som har at gøre med det ansvarsområde, de har fået tildelt. De penge, man efter eget valg har betalt til det højtaflønnede advokatkontor Kromann Reumert, er derimod truet. Plus den mistillid retssagen har skabt, herunder bortfald af gaver, som er blevet omdirigeret på grund af netop - mistillid. MI har indhentet nogle usædvanligt dyrekøbte erfaringer. At man valgte at indlede retssagen er som sagt ikke sket med Martinus' godkendelse og klare udtalelser, tværtimod - mod hans vilje. Er det ikke det, man skal studere og lære af? - Hvad sker der, når vi går imod Martinus og analyserne, og hvad sker der, når vi følger Martinus? -

At miste den kontrolmulighed, søgsmålet giver mulighed for, er ikke et tab, eftersom man aldrig har haft denne ret. Men med truslen om en syndflod greb MI til det våben! Man troede, at man havde fundet en "redningsbåd" i form af domstolen. Men ingen syndflod vil kunne drukne MI's aktiviteter, selv hvis MI *ikke* skulle vinde i landsretten.

Beskyttelse mod konflikter

Når retsforfølgelsesvåbnet ikke kan anvendes, hvad sker der så i omverdenen? - Det er her, skrækscenariet kommer ind i billedet. Det er netop det ansvar - hurra, hurra - Martinus så klogt og betænksomt har skånet sine råd for at bekymre sig om. Det beskytter MI mod at havne i endeløse konflikter. Det var netop tanken med det.

Vigtige erfaringer

Hvad kan vi lære af det, der sker? - Jo, blandt meget andet, at det er sidste gang, advokatkontorerne kan indkassere sine høje gager via MI's konto. Men, siger tvivleren, som har svært ved at holde op med at bekymre sig, bliver der så ikke frit spil for gerrige mennesker til uahæmmet at trykke bøger for at berige sig selv? -

Vi har endnu ikke set eksempler på dette. Hvis det virkelig skulle friste de rigtig pengebegærlige, vil de sikkert være begavede nok til at finde bedre spekulationsobjekter end at udgive en litteratur, som forfatteren har betinget sig skal udgives "billigst muligt". Hvis vi nu også lader Martinus få lov til at være med til at bestemme.

Statistikken fra bogsalget, siden første bind af Livets Bog udkom i 1932, inspirerer snarere til, at de profitbegærlige løber skrigende bort, så hurtigt de kan! Unægtelig et trægt marked for profitjægerne at lave penge på. Hvorfor ville Borgens forlag ikke længere trykke bøgerne? - Forlaget krævede at få deres lageromkostninger dækket af MI. Var det ikke et beløb i omegnen af 75.000 DKK om året? - Gevinsten fristede altså ikke Borgens forlag. Endnu mindre fristede tabene dette forlag. Med andre ord: ingen syndflod i sigte her heller. Problemet i dag er snarere, at man ikke kan finde et forlag, som ønsker at trykke og udgive

bøgerne. Det var jo den måde, Martinus håbede på, at litteraturen skulle hjælpes ud i verden. Via etablerede forlag som have kontakter i hele Danmark og også i andre lande.

Kontrollen over litteraturen trues ikke

Men hvad med kvalitetskontrollen af litteraturen, hvis "piraterne" tager over? - Den kan MI aldrig miste. Uanset hvor mange pirater der dukker op. Litteraturen styrer MI suverænt. Ingen andre kan forhindre MI i at producere og distribuere den ægte vare. Hvad andre eventuelt finder på er ikke MI's ansvar. Det er selve pointen i Martinus' klare udtalelser. Dette bliver konsekvensen af, at man ikke skal stille mennesker for en domstol. MI skulle heller *ikke* blive en verdensorganisation og skal heller *ikke* bygge filialer rundt om i verden. Det er ikke MI's virksomhedsområde. Martinus konstaterer roligt, at selv om sådanne publikationer skulle vise sig som rent fusk, vil "det dø af sig selv". Martinus siger ikke, at det skal standses via domstolene. Det kommer til at ske - helt af sig selv. Det dør af sig selv. Martinus forudsatte naturligvis, at MI selv garanterede for den ægte vare!

Men hvad nu, hvis omverdenen trykte den ægte vare? - Desuden billigt, endda billigere end MI selv? - I så fald opfyldes betingelserne, og man kan i samarbejde med MI trykke og distribuere bøgerne, for så har man nøjagtig samme mål, som Martinus Institut selv har, eller burde have. Med andre ord en passende samarbejdspartner, som viser vejen, og for hvem det allerede er lykkedes at opnå målet: at gøre litteraturen tilgængelig "billigst muligt" og også kvalitetssikret. Det skal MI kun være glad for! MI får her helt gratis udbredt værket og kendskabet til analyserne.

Men ærlig talt, hvor sandsynligt er det, at mennesker i stor skala begynder at trykke bøger, som de ingen penge tjener på? - Hvis det skulle ske, ville det gavne *oplysningsarbejdet* kolossalt, og det er jo det overordnede mål. Ingen syndflod i syne her heller, snarere et drømmescenarie, som desværre ikke virker så sandsynligt.

Konsekvenser med retssystemet som "våben"

Hvad vil der ske, hvis MI *ikke* vil opgive kontrollen, men vælger at styre aktiviteterne med retssystemets hjælp, uden for sit ansvarsområde, på trods af at dette er i strid med Martinus' vilje? - Her har vi også Martinus' ord at støtte os til: "Så kommer vi til at ligge og rode med retssager hele tiden, og det kan denne Sag ikke tåle". Ved at vælge at styre med støtte i den jordiske lov, så sker præcis det, som Martinus forudsagde, at der ville ske.

Vi kan kun vente at se, hvor meget af den "vare", det nuværende råd på Martinus Institut kan tåle. Findes der en bedre vej fremad end den, Martinus peger på? - Hvor længe har den nuværende retssag varet? - I over 7 år og den er endnu langt fra færdig. MI finder hele tiden flere og flere kandidater, som står for tur til at udsættes for den næste retssag.

Fremtidsscenariet, ulykke eller lykke?

Det er naturligvis absolut nødvendigt, at vi mennesker gør os forestillinger om fremtiden. Ingen har vel gjort dette bedre end Martinus selv. Martinus advokerer for, at hele menneskeheden urokkeligt er på vej væk fra dyreriget og ind i en højere verden, som han kalder for det rigtige menneskerige. Gudsriget på jorden, som også er forudsagt at skulle komme.

Går det an at stole på det, Martinus ser i sin "krystalkugle"? - Det er jo en fremtidsvision, som i tid går flere tusind år frem. Det kan altså lade sig gøre at lave fremtidsprognoser! Disse prognoser baseres også på love, nemlig de evige love. Men det forudsætter, at man også kender til disse love, og at man stoler på dem. Det er den realistiske viden om de evige love, Martinus baserer sine beslutninger og sin moral på. Det giver ham det store overblik og ikke mindst roen.

Hvorfor var Martinus så tryk

Hvis man vil forsøge at forstå, hvorfor Martinus har den ro, han har, også når det drejer sig om en situation som denne, som for tiden af det nuværende råd opleves som et skrækscenarie, så er det netop i indstillingen til de evige love. Det er her, Martinus finder sin tryghed. Alt det, han lærer os, handler om denne tryghed. "Bed for dem, som forfølger dig", "Vend den anden kind til", "Stik dit sværd i skeden". Kristus og Martinus taler samme sprog.

Er bekymringen ubegrundet?

Vi har nu igen og igen set, at den tænkte, skræmmende syndflod ikke kommer til at ødelægge MI's virksomhed. Aktiviteterne vil komme til at foregå som sædvanlig, uanset udfaldet af retssagen. Men hvad bliver konsekvenserne, hvis MI bliver gjort ansvarlige for at kræve mange millioner i bøde for at mennesker har valgt at trykke bøger, som andre end Martinus med garanti ikke har ændret i? - Hvad kommer det til at koste i form af voksende mistillid? - Alt det, Martinus Institut har fået til opgave at arbejde med, inden for de rammer Martinus har fastsat, vil ingen kunne tage fra dem. Hvem skulle også have interesse i det? -

Hvad bekymringen førte til

Vi ser igen og igen, at troen på et skrækscenarie ikke er uden konsekvenser. Det var det, som fristede til at starte en retssag. Hvad den beslutning vi kommer til at koste i penge og den mistillid, denne konflikt skaber, vil man først forstå med tiden. Endnu efter syv år er konflikten stadig i gang. Den har skabt mistro og mistillid i begge retninger, både over for den ene og den anden.

Når MI styres af de jordiske love

I lovens navn ser MI sig nu tvunget til at oprette en betalingsmur omkring alle sine aktiviteter. Dette er annonceret og skal sættes i værk i løbet af efteråret 2020. Alt hvad MI derefter foretager sig over for omverdenen bliver dermed afgiftsbelagt. Vejen hertil begyndte for længe siden, ja, allerede på den såkaldte vinterskoles tid for ca. 35 år siden, men bliver nu gennemført helt og fuldt. Løsningen på at vinde i landsretten kaldes betalingsmur. Betalingsmuren motiveres med, at ellers bliver advokater og jurister hjælpeløse. Uden den kan de ikke vinde i domstolen. Betalingsmuren letter muligheden for at kunne benytte sig af de juridiske love. Man "taber", som sagt, en ret, man aldrig har haft. Det står ingen steder, at Martinus går ind for, at rådet skal anlægge retssager eller bygge betalingsmure, men det er omvendt klart udtalt, at "det skal vi ikke".

Valget at afvige fra Martinus' vej

MI følte sig altså "tvunget" til at gå imod Martinus på dette punkt. Man vil gøre brug af domstolen og den hermed forbundne meget dyre og rimeligvis også ubehagelige pligt at

forfølge interesserede mennesker, som arbejder både frivilligt og gratis, med trussel om retssag. Det gør man, fordi man helt enkelt ikke ser nogen anden mulighed for at undgå det frygtede skrækscenarie.

Så i lovens navn, den lov MI *ikke* har fået Martinus' mandat til at anvende, ser man sig "tvunget" til at indføre en række foranstaltninger for at stå så stærkt som muligt i retssagen. MI erkender, at det er "skidt", men desværre nødvendigt.

Martinus Institut ser sig dermed også tvunget til helt at sige farvel til gavekulturen, ved at oprette denne såkaldte betalingsmur. Sådan tænker advokater nemlig, når de tolker de jordiske love. Hvordan skal man med juridiske love kunne forfølge noget, som er helt givet frit? - Var det ikke det, Martinus sagde? - Det er frit som solen? - MI sætter dermed den juridiske lov over de evige love, som Martinus' tryghed hviler på. Afstanden og forskellen mellem MI og Martinus' vejledninger vokser mere og mere.

Konsekvenserne af at gå domstolens vej

Hvilke yderligere konsekvenser ser vi af at gå rettens vej? - En konsekvens er, som sagt, oprettelsen af en betalingsmur, en anden indskrænkninger i mulighederne for at udbrede kendskabet til analyserne. Også dem ønsker MI at få kontrol over. Ellers risikerer MI nemlig at tabe sagen i landsretten. Forestillinger om fremtiden, særligt når disse forestillinger virker truende, er, som vi ser, absolut ikke uden konsekvenser.

I den situation er risikoen stor for, at man handler ud fra frygt. Og der er ikke langt fra frygt til vrede. Via vreden spredes brandene over større og større flader. I den jordiske lovs navn begrænses mulighederne for oplysning om værket. Ingen aktiviteter uden for MI's ansvarsområde kan finde sted uden MI's "blå stempel". Dette finder sted for ikke at miste de økonomiske muligheder, som copyrighten er beregnet til at beskytte. Skriftlige aftaler er da *en* løsning. Og den løsning legitimerer, at man, hvis aftalen ikke overholdes, kan gå til domstolene. Uden aftaler kan det ikke lade sig gøre at true med retssag. Dette er normal forretningsmæssig praksis.

Med andre ord tilpasser MI sig de juridiske love, som gør det muligt at retsforfølge af rent økonomiske interesser. Dette kan blandt andet aflæses af de erstatningskrav, MI kræver, som går op til mindst to millioner DKK. Og det endda efter at man har givet stor rabat. Men hvordan forholder Martinus sig til aftaler og kontrakter? - Lad os se på det. De love, Martinus lever efter, er nemlig i et og alt fredslovene. Loven om tilgivelse.

Medarbejderne skal ikke bindes af aftaler

Martinus ønskede ikke, at der skulle laves juridiske aftaler og kontrakter mellem medarbejderne *inden for* Martinus Instituts eget ansvarsområde. Det princip, som Martinus hyldede, var, at alt arbejde sker på frivillighedens grund - af kærlighed til hans og Det Tredie Testamentes mission. Når det er mennesker, som frivilligt hjælper hinanden, så forsvinder behovet for retssager helt af sig selv.

"Retssager er noget underligt noget", kommenterede Martinus. Ikke mærkeligt at Martinus ikke så noget behov for domstole. Hvis man ønsker at hjælpe med, ja, så gør man det.

Ønsker man ikke længere at hjælpe, så holder man bare op. Frivilligheden er det eneste "bånd", Martinus ser et behov for. Ingen juridisk bindende kontrakter. Frivilligheden er også det eneste bånd, som fungerer i en Sag, som helt og aldeles bygger på den gode vilje, dvs. alkærlighedsmoralen. Dette princip skulle gælde såvel internt på MI som eksternt i forholdet til omverdenen. Det er jo også den moral, MI underviser i.

Men med det forestående skrækscenarie, som man ser for sig, har MI, som nu gentaget til bevidstløshed, set sig "nødsaget" til at tilpasse sig juraen og lovene. Og med dette følger, at så bliver også frivillighedsprincippet et onde. For da mister man den fulde kontrol. Og dette selv om tabet af denne kontrol faktisk fritager MI for ansvaret for, hvad der sker i Martinus' navn uden for MI's eget ansvarsområde, hvilket burde ses som en stor lettelse.

MI er absolut ikke tvunget til at ophæve frivillighedsprincippet, det er et helt frit valg. Man kan bevare dette princip, hvis man ønsker det. Det har man friheden til at gøre. I virkeligheden har MI faktisk pligt til at respektere frivillighedsprincippet. Hvis man vil følge Martinus.

En yderligere konsekvens af det frygtede skrækscenarie er, at muligheden fjernes for at søge og læse gratis i Det Tredie Testamente på nettet, efter planen i efteråret 2020. Gavner det oplysningsarbejdet, at alle disse tjenester afgiftbelægges? - For at kunne læse i Det Tredie Testamente på nettet og få del i Martinus' eget materiale indgår også et obligatorisk abonnement på Kosmos. En "smart" forretningsløsning. Men ville det ikke være mere i Det Tredie Testamentes ånd, hvis folk fik lov til at vælge selv? - Hvad med frivillighedens princip her? -

Argumentet er her, at ellers kan vi ikke retsforfølge "lovovertræderne" og vinde retssagen. Vi bliver nødt til at bygge en betalingsmur! Dette motiveres altså med henvisning til de jordiske love. MI mener således, at man kan lede sin virksomhed trygt og sikkert støttet på love og jura. Det er, siger man, på grund af nødvendigheden af at tilpasse sig de juridiske love, at man bliver nødt til at indføre alle disse foranstaltninger. Juraen har således fået sin egen plads i rådet. Var det ikke forståelsen af de kosmiske analyser, rådet skulle baseres på? - Når MI i dag henvender sig til de frivillige medarbejdere, så oplyser man dem om, at de bør tale med deres jurist, hvis de har spørgsmål. Så ved de, hvordan de skal forholde sig. Er det mon et sundhedstegn? -

Konsekvenserne af at gå juraens vej er, at økonomien nu styrer alt hos MI. Juraen "tvinger" som sagt MI til at afgiftsbelægge hele sin virksomhed. En "trend" som udvikler sig over tid. Den fører umærkeligt MI ind i forretningskulturens verden.

Juraen tvinger MI til at tage kontrollen over alle aktiviteter, som også finder sted uden for MI's eget tildelte ansvarsområde og påtale og true med retssag, hvis ikke deres vilje respekteres. Det man egentlig gør - bevidst eller ubevidst - er i al hemmelighed, i hvert fald for en tid, at forsøge at sikre sig en verdensomspændende kontrol over alle initiativer.

Alt skal kontrolleres og godkendes af MI, og alt, som leveres fra MI, bliver betalingstjenester. Man påstår sig "tvunget" til disse foranstaltninger. Martinus har imidlertid, som nævnt, aldrig

valgt og godkendt en tvingende "lovens vej". Det er op til enhver selv at afgøre, hvilken vej der anses for at have de bedste fremtidsudsigter for fred og udvikling.

Konklusion

Jeg har forsøgt at vise, at alle de aktivitetsområder, som Martinus har givet MI ansvaret for, forbliver helt intakte og upåvirkede uanset resultatet af den verserende retssag. Ingen syndflod i anmarch. På de aktivitetsområder, som Martinus har bestemt, at MI *ikke* skulle have ansvaret for, nemlig det frie initiativ, her er MI fratrækket muligheden for at agere ved hjælp af juridiske metoder, idet Martinus indser, at disse aktiviteter er de enkelte personers eget ansvar. Det er alene en sag mellem dem og Gud. Man kan venligt påpege og anmode om, at det bliver oplyst, hvem der er indehaver af ophavsretten, og med gode relationer til omverdenen bliver dette ikke noget stort problem. Vi ser, at det finder sted allerede nu. Ikke engang i situationer hvor MI føler sig krænkede, eller hvor man anser, at det, som finder sted, miskrediterer Martinus og Det Tredie Testamente, kan MI med Martinus' velsignelse gribe til retsprocesser.

Men Martinus har ikke efterladt sine råd helt hjælpeløse i forhold til omverdenen - tværtimod! Når juraens dør er lukket, åbnes en anden og meget mere behagelig dør at gå igennem. Og tilmed en langt mere kraftfuld løsning, end den tilsyneladende magt, MI nu håber at få med retssystemets hjælp. Eller måske slet ikke får. MI kan, når som helst, indlede tillidsskabende samtaler med diverse aktører for at bidrage med oplysning og hjælp, så alt kommer i bedst mulig kontakt med Martinus' ånd, såvel inden for som uden for MI's rammer. En langt mere fredsskabende vej fremad end at føre krig med juraen som våben.

Dette er et stort og vigtigt arbejde. Ville det ikke snarere føles som en lettelse at overlade ansvaret for det private initiativ til forsynet? - Er forsynet nu også noget, man kan stole på? -

Når alt dette er sagt, skal det også siges, at jeg ikke et øjeblik tror, at alt dette handler om ond vilje fra MI's side. Det kan lyde overlegent, men jeg vil hellere kalde det for uvidenhed, med stærke indslag af forretningsstrategier og forretningstankegang. I lidt for høj grad efter min smag i forhold til den kosmiske moral, Det Tredie Testamente i sig selv repræsenterer. Ovenstående er på ingen måde ondt ment, da den moral, som MI er sat til at realisere, ifølge Martinus' egne ord repræsenterer "moralisk genialitet", og det stiller de højeste tænkelige krav til sine udøvere, og i ærlighedens navn når ingen af kvinder født i dag op til dette niveau. Alle handler dog efter bedste formåen og overbevisning. Men at der hviler et specielt ansvar på de personer, som sidder i rådet, lægger Martinus ikke skjul på. Domstolsprocessens vej, som MI valgte, tænker jeg, at man har valgt, idet man så en syndflod i horisonten, og man mente, at man så et kaos foran sig!

Men man kan være rolig, mener i hvert fald undertegnede. Det er også hensigten med denne skrivelse, at MI kan sidde roligt i båden og uden bekymring ophøre med at forfølge andre interesserede. Uanset om man vinder eller taber i landsretten, kan ingen anden end MI selv hindre dem i at gøre alt det, Martinus har givet dem i opdrag at udføre. Ja, egentlig ville det være bedst, hvis MI skulle tabe i landsretten, for hvis man "vinder" her, vil det være med "ulovlige" midler. Gør MI udelukkende det, som er deres ukrænkelige opgave og

mandat, og intet andet, kan man sove roligt om natten. Og i tillid til forsynet lade omverdenens aktiviteter leve eller dø - helt af sig selv.

Rolf Elving, 5. august 2020